

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันปัญหาวิกฤติทางด้านอาหารได้กลายเป็นประเด็นเชิงนโยบายที่สำคัญของรัฐบาลในหลายประเทศทั่วโลก เป็นที่แน่ชัดว่าในแต่ละภูมิภาคของโลกจำเป็นต้องเร่งการผลิตสินค้าการเกษตรให้ได้อย่างพอเพียงเพื่อที่จะสามารถรองรับต่อความต้องการด้านอาหารที่เติบโตสูงขึ้นในช่วงครึ่งแรกของศตวรรษนี้ การเติบโตผลิตภาพ (productivity growth) ในภาคเกษตรกรรมจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อปริมาณผลผลิตของภาคเกษตรกรรมมีการเติบโตในอัตราที่สูงเพียงพอเมื่อเทียบกับ อัตราการเติบโตของปริมาณอาหารและวัตถุดิบอื่นๆที่ใช้ในการผลิตทางการเกษตร ค่าการเติบโตผลิตภาพที่วัดได้จากกระบวนการผลิตที่ประกอบไปด้วยการใช้ปัจจัยการผลิตหลายชนิดเพื่อผลิตสินค้ามากกว่า 1 ชนิด เรียกว่า ค่าการเติบโตผลิตภาพปัจจัยการผลิตรวม (Total Factor Productivity growth หรือ TFP growth)

ประเทศไทยประสบผลสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจในเกณฑ์ที่สูงมาโดยตลอดกว่า 30 ปี ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) มีการขยายตัวโดยเฉลี่ยถึงร้อยละ 7-8 ต่อปี ซึ่งถือได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ที่สูงประเทศหนึ่งในโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากปี 2530 เป็นต้นมา เศรษฐกิจไทยมีอัตราการขยายตัวสูงขึ้นอย่างรวดเร็วตัวเลขสองหลัก แต่ก็เข้าสู่ภาวะเศรษฐกิจถดถอยในกลางปี 2540 เนื่องจากวิกฤตค่าเงินบาท

การขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะยาวนานสามารถวิเคราะห์ในด้านอุปทานโดยพิจารณาถึงแหล่งที่มาของการขยายตัวได้จาก 2 ปัจจัยหลัก คือการเพิ่มมากขึ้นของปัจจัยการผลิตในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งหมายถึงการเพิ่มปัจจัยนำเข้า (inputs) ในระบบเศรษฐกิจอันนำมาซึ่งการขยายตัวของผลผลิต และการขยายตัวของผลิตภาพปัจจัยการผลิตรวม ซึ่งหมายถึงการเพิ่มผลผลิตในระบบเศรษฐกิจ โดยที่ไม่ต้องเพิ่มจำนวนของปัจจัยการผลิตแต่อย่างใด แต่เป็นผลอันเกิดจากการเพิ่มผลิตภาพของปัจจัยการผลิตที่มีผลมาจากการเพิ่มประสิทธิภาพในระบบการผลิต ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสมัยใหม่ และการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนและเกิดการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

วิธีการที่จะรักษาความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจให้สามารถดำรงอยู่ในเกณฑ์ที่สูงต่อไปในระยะยาวหรือให้ยั่งยืนได้นั้นจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อปัจจัยการขยายตัวของผลิตภาพปัจจัยการผลิตนี้มากขึ้น การที่จะมุ่งหวังให้มีการขยายตัวหรือมีการเติบโตโดยอาศัยการเพิ่มขึ้นของปัจจัย

การผลิตดังกล่าวแต่เพียงอย่างเดียวนั้น จะส่งผลทำให้การเติบโตเป็นไปอย่างไม่ยั่งยืนเนื่องจากปัจจัยการผลิตหรือวัตถุดิบต่างๆ รวมทั้งแรงงาน ที่ดินและทุน เป็นทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดในระบบ เศรษฐกิจและมีการขยายตัวเป็นไปอย่างจำกัด ดังเช่นที่ประเทศไทยได้เริ่มประสบปัญหาอยู่ในปัจจุบันภายหลังจากที่เศรษฐกิจของไทยได้มีการขยายตัวอยู่ในเกณฑ์ที่สูงติดต่อกันมาเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่ง การเพิ่มขึ้นของปัจจัยการผลิตต่างๆ ได้ลดลง เช่น อัตราการเพิ่มของจำนวนแรงงานได้ลดลงส่งผลทำให้เกิดการขาดแคลนแรงงานในบางประเภทขึ้น นอกจากนั้นที่ดินไม่สามารถขยายเพิ่มขึ้นเพื่อรองรับการผลิตที่เพิ่มสูงขึ้น ตลอดจนการขยายตัวของทุนและปัจจัยการผลิตก็มีอยู่อย่างจำกัดเมื่อเทียบกับความต้องการที่มีการขยายตัวมากขึ้น

การขยายตัวของเศรษฐกิจไทยที่ลดลงนี้สะท้อนให้เห็นถึงข้อเท็จจริงที่น่าพิจารณาประการหนึ่งว่า ในอดีตที่ผ่านมาการขยายตัวมีสาเหตุหลักมาจากการใช้ปัจจัยการผลิตอย่างมากเพื่อเร่งให้เกิดการขยายตัวด้านการลงทุน หรือการขยายตัวเกิดจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศโดยผ่านตลาดเงินและทุน ในช่วงทศวรรษ 1960 และ 1970 การผลิตในภาคเกษตรกรรมถือได้ว่าเป็นภาคการผลิตหลักที่ช่วยผลักดันเศรษฐกิจของประเทศไทยเมื่อเทียบกับภาคการผลิตอื่นๆ การเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยในช่วงเวลาดังกล่าวเพิ่มขึ้นด้วยอัตราเฉลี่ยร้อยละ 7.07 ต่อปี โดยการเติบโตดังกล่าวเป็นการเติบโตในภาคเกษตรกรรมถึงร้อยละ 4.61 ต่อปี อย่างไรก็ตามได้มีการคาดการณ์ว่าการผลิตในภาคเกษตรกรรมจะหดตัวลดลงเนื่องมาจากความสำคัญของการผลิตภาคเกษตรกรรมที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับการให้ความสำคัญแก่การผลิตในภาคอุตสาหกรรมและภาคงานบริการอื่นๆ ได้เพิ่มขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) ในภาคเกษตรกรรมมีค่าสูงสุดที่ร้อยละ 37.88 ในปี ค.ศ. 1951 แต่ค่อย ๆ ลดลงเป็นร้อยละ 20.20 ในปี ค.ศ. 1980 ถึงแม้ว่ามูลค่าการผลิตในภาคเกษตรกรรมจะเพิ่มขึ้นถึงสามเท่าจาก 50,524 ล้านบาท เป็น 184,476 ล้านบาทในปี ค.ศ. 1988 เมื่อกำหนดให้ราคาคงที่ อย่างไรก็ตามในช่วงเวลาดังกล่าวการผลิตในภาคอุตสาหกรรมได้มีค่าเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 13.57 เป็นร้อยละ 23.10 การเติบโตที่รวดเร็วในการผลิตภาคอุตสาหกรรมได้ส่งผลต่อการลดต่ำลงของมูลค่าเพิ่มของการผลิตภาคเกษตรกรรมให้เหลือเพียงร้อยละ 13.55 ในปี ค.ศ. 1990 นอกจากนั้นแล้วการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศไทยตั้งอยู่บนพื้นฐานของการลงทุนจากต่างประเทศประกอบกับแรงกระตุ้นจากด้านอุตสาหกรรมการส่งออก

ประเทศไทยเป็นประเทศที่เหมาะสมสำหรับการผลิตในภาคเกษตรกรรมเนื่องจากลักษณะภูมิประเทศที่มีความอุดมสมบูรณ์จึงทำให้สามารถขยายพื้นที่เพาะปลูกพืชผลทางการเกษตรได้ นอกจากนั้นการผลิตในภาคเกษตรยังสามารถช่วยรองรับแรงงานในประเทศได้เป็นจำนวนมาก ประเทศไทยมีพื้นที่ต่อแรงงานในภาคเกษตรกรรมเท่ากับ 0.76 เฮกเตอร์ในปี ค.ศ. 1961 และเพิ่มขึ้นเป็น

1.15 เฮกเตอร์ในปี 1978 และลดลงเป็น 0.93 ในปี 1987 (Siamwalla, 1991) ในช่วงก่อนทศวรรษ 1990 ได้มีการเติบโตของพื้นที่เพาะปลูกทางการเกษตรเข้าสู่พื้นที่ที่เคยเป็นป่าอย่างต่อเนื่อง ผลผลิตรวมของข้าวมีการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วง 23 ปีที่ผ่านมา จากค่าสถิติของสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรบ่งชี้ให้เห็นว่ามีการผลิตข้าวได้เพิ่มขึ้นมากกว่าร้อยละ 50 คือจาก 17 ล้านตันในปี ค.ศ. 1980 เป็น 27 ล้านตันในปี ค.ศ. 2002 โดยการเติบโตนี้ส่วนหนึ่งมาจากการขยายตัวของพื้นที่การเพาะปลูก นอกจากนี้ผลผลิตเฉลี่ยที่ได้ยังเพิ่มขึ้นด้วยในช่วงเวลาเดียวกันซึ่งอาจเป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นของผลผลิตภายในการผลิตอันเนื่องมาจากการรับเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ คุณภาพของแรงงานเพิ่มขึ้น และการขยายตัวของพื้นที่ชลประทาน

แม้ว่าประเทศไทยจะมีความได้เปรียบในด้านขนาดของพื้นที่และแรงงานที่มีค่าจ้างต่ำ แต่ความได้เปรียบนี้ได้ลดน้อยลงซึ่งส่งผลกระทบต่อภาคเกษตรกรรมของประเทศไทย ในช่วงทศวรรษ 1980 การผลิตภาคอุตสาหกรรมอื่นๆที่เป็นสินค้าหลักของตลาดการส่งออกได้เพิ่มขึ้นอย่างมาก ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวส่งผลทำให้แรงงานเคลื่อนย้ายเข้าสู่เมืองใหญ่ ในช่วงก่อนทศวรรษ 1980 การผลิตในภาคการเกษตรกรรมของประเทศไทยถือได้ว่าเป็นภาคการผลิตหลักที่รองรับแรงงานของประเทศถึงร้อยละ 69 โดยที่แรงงานในภาคการเกษตรนี้ได้ลดจำนวนลงเรื่อยๆ จนปัจจุบันลดต่ำลงกว่าร้อยละ 45 และเมื่อคิดรวมผู้ที่เป็นเกษตรกรโดยทำงานด้านการเกษตรเป็นอาชีพหลักมีจำนวนน้อยกว่าผู้ที่ทำเป็นอาชีพเสริม การขาดซึ่งการฝึกอบรมและอัตราค่าแรงที่ต่ำได้ส่งเสริมให้แรงงานเคลื่อนย้ายออกจากภาคการเกษตรกรรมเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรม และส่งผลทำให้ค่าเฉลี่ยของค่าจ้างที่แท้จริงเพิ่มขึ้นด้วยเหตุนี้อัตราการจ้างงานในภาคเกษตรกรรมจึงลดลงเรื่อยๆ

การผลิตภาคเกษตรกรรมนั้นถือได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมหลักที่สำคัญของประเทศไทยและประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคเอเชีย ดังนั้น รัฐบาลหรือผู้กำหนดนโยบายของประเทศต่างๆ ในภูมิภาคนี้จึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อการวางแผนเชิงนโยบายที่เหมาะสม เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเพิ่มขึ้นผลผลิตภายในภาคการผลิตดังกล่าว ภายหลังจากที่รัฐบาลไทยได้กำหนดนโยบายให้มีการทำการค้าเสรีกับต่างประเทศ รวมถึงรัฐบาลไทยต้องการให้ประเทศไทยเป็นผู้นำด้านการค้าในภูมิภาคอาเซียน เนื่องจากอุตสาหกรรมหลักพื้นฐานของประเทศไทยคืออุตสาหกรรมทางการเกษตรเพื่อให้เกิดการกำหนดนโยบายของรัฐบาลมีทิศทางที่เป็นไปอย่างถูกต้อง การศึกษาเพื่อวัดการแยกค่าอัตราและทิศทางเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมการผลิตทางการเกษตรจึงมีความสำคัญอย่างมาก เนื่องจากอัตราและทิศทางเพิ่มผลผลิตที่วัดได้นั้นจะเป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับรัฐบาลไทยที่จะนำไปใช้ในการกำหนดมาตรการเชิงนโยบายเพื่อที่จะส่งเสริมให้เกิดการเติบโตการผลิตของผู้ผลิตในภาคเกษตรกรรมอย่างต่อเนื่อง และจะช่วยผลักดันให้ประเทศไทยบรรลุถึงเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ในการเป็นผู้นำทางการค้าในสินค้าเกษตรของภูมิภาคอาเซียน

การเติบโตผลิตภาพในภาคเกษตรกรรมอย่างต่อเนื่องเป็นปัจจัยที่สำคัญในการทำให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนและช่วยลดปัญหาความยากจนของประชากรในประเทศกำลังพัฒนา รวมถึงการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ การเพิ่มผลิตภาพในภาคเกษตรกรรมจะสามารถทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นในอัตราสูงเพียงพอเมื่อเทียบกับการเพิ่มขึ้นของอุปสงค์ในอาหาร (Hayami and Ruttan, 1985; Mellor, 1976) หลักการการพัฒนาที่ยั่งยืนได้เริ่มเป็นที่นิยมตั้งแต่ช่วงปี ค.ศ. 1980 โดยในปี ค.ศ. 1980 สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติได้ตั้งกรรมาธิการคณะหนึ่ง เรียกว่า คณะกรรมการ โลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (World Commission on Environment and Development) หรือที่เรียกว่า คณะกรรมาธิการชุดบรินท์แลนด์ (Brundtland Commission) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืนไว้ว่า "การพัฒนาที่ยั่งยืนคือการพัฒนาที่เพียงพอกับความต้องการของชนรุ่นปัจจุบัน โดยไม่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาอย่างพอเพียงกับความต้องการของชนรุ่นต่อไปในอนาคต" สำหรับความยั่งยืนในภาคเกษตรกรรมจะพิจารณาในแง่ของความสามารถในการพึ่งพาตนเองได้ในเรื่องอาหาร นั่นคือความสามารถของภาคเกษตรกรรมในการผลิตให้เพียงพอกับความต้องการในการบริโภคอันเป็นผลมาจากการที่ต้องเผชิญกับเพิ่มขึ้นของประชากร ซึ่งความสามารถในการเพิ่มผลผลิตนี้จะถูกจำกัดจากพื้นฐานของทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ เทคโนโลยีที่เกิดขึ้นจากช่วงของการปฏิวัติเขียว (green revolution) ที่เริ่มต้นในช่วงปลายทศวรรษ 1960 ส่งผลทำให้ผลผลิตทางการเกษตรเพิ่มขึ้น นอกจากนั้นการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและการเกษตรกรรมที่เข้มข้นได้เริ่มที่จะทำลายผลิตภาพในอนาคตผ่านทาง ดิน น้ำ และการเสื่อมของพันธุกรรม การเพิ่มพื้นที่ทำการเกษตรทำให้ต้องบุกรุกพื้นที่แหล่งกร้างและป่า ส่งผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตอย่างหลากหลายซึ่งเป็นพื้นฐานหลักของความยั่งยืน องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (The Food and Agriculture Organization of the United Nation: FAO) ได้ประมาณการเพิ่มขึ้นของการใช้พื้นที่เพาะปลูกในภาคเกษตรกรรมระหว่างปี ค.ศ. 1995 ถึง ค.ศ. 2010 ว่าจะมีการบุกรุกเข้าสู่พื้นที่ป่าธรรมชาติถึง 80 ล้านเฮกเตอร์ แนวโน้มของการบุกรุกพื้นที่ป่าธรรมชาตินี้ทำให้โอกาสของการเกิดการเปลี่ยนแปลงของสถานะอากาศอันเนื่องมาจากการปลดปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกสู่ชั้นบรรยากาศ จะส่งผลทำให้การผลิตในภาคเกษตรกรรมกำลังเป็นตัวทำลายความยั่งยืนของการเกษตรกรรมเอง และได้กลายเป็นประเด็นปัญหาหลักของประเทศกำลังพัฒนาและกำลังขยายไปทั่วโลก

¹ "development which meets the needs of the present without compromising the ability of future generations to meet their own needs" (World Commission on Environment and Development, 1987: 43.)

การให้ความหมายของการพัฒนาแบบยั่งยืนของคณะกรรมการวิชาการชุดบรันท์แลนด์ถือได้ว่าเป็นแนวคิดที่มีการนำไปใช้เป็นกรอบความคิดกันโดยทั่วไป เช่นเดียวกับทางด้านเกษตรกรรม โดยธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (Asian Development Bank: ADB) ได้ให้ความหมายของความยั่งยืนไว้ว่า “การสร้างความสำเร็จอย่างค่อยเป็นค่อยไปอย่างไม่มีกำหนดเพื่อผลิตภาพและผลประโยชน์ต่อมนุษย์ที่ดีกว่า รวมถึงการยกระดับการป้องกันและรักษาทรัพยากรธรรมชาติ พร้อมกับการส่งเสริมความสมดุลของสิ่งแวดล้อม²” ซึ่งความหมายของความยั่งยืนไม่ได้หมายถึงการรักษาไว้ซึ่งคุณภาพของสิ่งแวดล้อมในระดับที่กำหนดให้และไม่ได้หมายถึงการรักษาไว้ซึ่งระดับของผลผลิตในระดับปัจจุบันให้คงอยู่ตลอดไป แต่แนวคิดหลักของความยั่งยืนจะหมายถึง

- (1) ความจำเป็นในการส่งเสริมผลิตภาพที่ดีขึ้น และ
- (2) ความจำเป็นในการรักษาระดับความต้องการที่เพิ่มขึ้นจากจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นให้มีความสอดคล้องกัน

ดังนั้นความหมายของความยั่งยืนจึงไม่ใช่การรักษาการผลิตให้คงที่ แต่เป็นการเพิ่มขึ้นอยู่ตลอดเวลาอย่างยั่งยืนในการผลิตและบริโภค นั่นคือการเพิ่มผลิตภาพนั่นเอง

แม้ว่าองค์การอาหารและการเกษตรของสหประชาชาติ (FAO) ได้คาดการณ์ถึงผลจากการติดต่อระหว่างกันที่เพิ่มขึ้นจะส่งเสริมให้เกิดการเพิ่มขึ้นในการผลิตและผลผลิตอาหาร แต่อย่างไรก็ตาม พื้นที่ที่เหมาะสมในการเพาะปลูกต่อประชากรได้ลดลงอย่างรวดเร็วเนื่องจากจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นและการเกิดขึ้นของเมือง ดังนั้นจึงมีความจำเป็นต้องส่งเสริมเพื่อให้เกิดการเติบโตการผลิตภาพ ทั้งด้านเทคโนโลยีและประสิทธิภาพการผลิตเพื่อที่จะได้ผลผลิตภาคเกษตรกรรมมากขึ้น และเกิดความมั่นคงทางด้านอาหาร

ดังนั้นการศึกษาเพื่อวัดการเติบโตผลิตภาพปัจจัยการผลิตรวมในภาคเกษตรกรรมจึงเป็นหัวข้อที่น่าสนใจสำหรับนักวิจัยมาเป็นเวลาหลายทศวรรษ การศึกษาของนักเศรษฐศาสตร์พัฒนาและนักเศรษฐศาสตร์เกษตรได้ทำการคิดค้นและพัฒนาวิธีการต่างๆ สำหรับใช้ในการวัดค่าเพื่อหาอัตราและทิศทางการเติบโตผลิตภาพ รวมถึงปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อการเติบโตผลิตภาพในทางการเกษตรที่เกิดขึ้นตลอดช่วงระยะเวลา นักวิจัยยังได้ให้ความสนใจต่อการนำค่าการเติบโตผลิตภาพที่วัดได้นี้ไปใช้เพื่อเปรียบเทียบและอธิบายถึงความแตกต่างของการเพิ่มขึ้นของผลผลิตที่เกิดขึ้นตลอดช่วงระยะเวลาของแต่ละประเทศและภูมิภาค

² “that which can evolve indefinitely toward greater productivity and human utility, enhance protection and conservation of the natural resource base, and ensure a favorable balance with the environment” (Tarumizu, 1992.)

นอกจากความพยายามในการวัดอัตราและทิศทาง การเติบโตผลผลิตภาพแล้วนั้น นักวิจัยยังได้พยายามพัฒนาวิธีการต่างๆ เพื่อใช้ในการแยกค่าการเติบโตผลผลิตภาพออกเป็นปัจจัยต่างๆที่เป็นส่วนประกอบสำคัญที่ใช้ในการอธิบายถึงอัตราการเติบโตผลผลิตภาพของผู้ผลิตในอุตสาหกรรม เนื่องจากส่วนประกอบต่างๆที่สำคัญเหล่านั้นจะเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์สำหรับนักวิจัยและผู้มีหน้าที่กำหนดนโยบายของภาครัฐ เพื่อการวางแผนเชิงนโยบายที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมให้การเติบโตผลผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรมนั้นๆให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง รวมถึงการวัดค่าเพื่อหาอัตราและทิศทาง การเติบโตผลผลิตภาพทางภาคการเกษตรและส่วนประกอบต่างๆที่สำคัญที่ส่งผลให้เกิดการเติบโตผลผลิตภาพของประเทศต่างๆในภูมิภาคนี้ ผลของการศึกษาอัตราและทิศทางจะเป็นประโยชน์แก่ผู้กำหนดนโยบายของประเทศต่างๆในภูมิภาคเอเชียเพื่อนำไปใช้ในเป็นข้อมูลในการวางแผนเชิงนโยบายที่เหมาะสมและส่งเสริมให้เกิดการเพิ่มผลผลิตภาพการผลิตภาคเกษตรกรรมของภูมิภาคนี้ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1) เพื่อทำการวัดและเปรียบเทียบอัตราและทิศทาง การเติบโตผลผลิตภาพภาคเกษตรกรรมของประเทศไทยและประเทศอื่น ๆ ในทวีปเอเชีย
- 2) เพื่อทำการวัดการแยกค่าการเติบโตผลผลิตภาพออกเป็นส่วนประกอบสำคัญต่างๆที่ส่งผลให้เกิดการเพิ่มผลผลิตภาพทางการเกษตร
- 3) เพื่อศึกษาและเสนอแนวทางเพื่อการกำหนดแผนเชิงนโยบายให้แก่ภาครัฐบาลเพื่อให้สามารถผลักดันการผลิตในภาคเกษตรกรรมให้เกิดการเติบโตได้อย่างเหมาะสมเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

- 1) สามารถวัดค่าการเติบโตและทิศทางของการเติบโตผลผลิตภาพภาคเกษตรกรรมของประเทศต่างๆ ในทวีปเอเชียได้
- 2) ทำให้เข้าใจถึงปัจจัยสำคัญต่างๆ ที่เป็นองค์ประกอบในการทำให้เกิดการเติบโตผลผลิตภาพภาคเกษตรกรรมของประเทศต่างๆ ในทวีปเอเชีย
- 3) สามารถเสนอแนวทางที่เป็นข้อมูลพื้นฐานให้แก่ภาครัฐบาลของไทยในการวางแผนเชิงนโยบายเพื่อสามารถผลักดันให้การผลิตในภาคเกษตรกรรมของไทยเกิดการเติบโตได้อย่างเหมาะสมและเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง